

[O. Mathiasen.]

Der er i lovforslaget kun tale om at bruge ca. 15 mill. kr. til gennemførelse af planerne, medens der i virkeligheden er behov for mere end det tredobbelte beløb. Jeg ved vel, at det er store penge, det drejer sig om, men alligevel er det et latterligt lille beløb i forhold til de kæmpesummer, som det høje tings store flertal uden diskussion hvert år lader det militære såkaldte forsvar bruge. Det er vel desværre som at sparke i en dyne at tale om dette her i tinget, men lad mig sparke lidt alligevel og spørge: er det helt umuligt at forsøge at spare blot en lille bitte smule på indkøb af militært materiel eller at spare ved at nedsætte tjenestetiden meget væsentligt og bruge det sparede beløb til en videre udbygning af vor sociale forsorg, i særlig grad åndssvageforsorgen? Mener man, at dette er en håbløs tanke, var det så ikke muligt, at den højt-ærede socialminister kunne få lov til at bruge en lille del af de 520 mill. kr., som nu kommer ind i statskassen gennem loven om den bundne opsparing, til gennemførelse af de forbedringer af åndssvageforsorgen, som alle ærede medlemmer anser for stærkt påkrævede, ja, ganske simpelt nødvendige?

Jeg har ikke mere at sige. Jeg anbefaler lovforslaget til en hurtig gennemførelse, og vi tilsiger det vor fulde støtte.

Iver Poulsen: Det er mig naturligvis en glæde at konstatere, at den kritik, jeg har rettet mod den forsorgsgren, vi drøfter i dag, har gjort indtryk på de politiske magthavere, således som det kom til udtryk i socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Duponts indlæg; men jeg er ikke så glad for at konstatere, at indtrykket har været så stærkt, at det ærede medlem søgte om ikke at fordreje mine udtalelser, så i hvert fald at udlægge dem på en måde, som det ærede medlem må vide var forkert. Det kræver ikke nogen pyramidal skelning til at hitte ud af det.

Det ærede medlem hævdede, at jeg havde kritiseret den langsomhed, hvormed man i dag går til værks over for denne forsorgsgren. Hvad angår spørgsmålet langsomhed, har jeg spurgt, om det tempo, regeringen ønsker at sætte op her, er tilstrækkeligt; men det, jeg har kritiseret, er den forsøm-

melse, der er sket siden århundredskiftet indtil dato — eller til 1959 eller 1961, det er ikke afgørende — en forsømmelse, som jeg klart har påvist ved tidligere ligheder, og som jeg ikke skal komme nærmere ind på i dag. Det er tidernes forsømmelse, der er tale om, og det gav ministeren mig ret i forleden dag, da ministeren indrømmede, at denne forsorgsgren har været bagefter.

Dernæst sagde det ærede medlem, at personalet på vore anstalter burde have tak og ikke vrantne bemærkninger. Jeg ved ikke, hvordan det ærede medlem bærer sig ad med at tage mine bemærkninger som udtryk for vrantenhed over for personalet. Jeg har gang på gang fremhævet, at de arbejdsforhold, man bød personalet på vore anstalter, var mere end uanstændige, og at det var mere end beundringsværdigt, at personalet udførte netop dette store og krævende arbejde under forhold, som samfundet ikke kunne være bekendt at byde dem. Det er ikke vrantne bemærkninger over for personalet, men en retfærdig kritik af de ansvarshavende politikere, fordi de byder personalet sådanne forhold. Jeg skal med stor tilfredshed og glæde støtte enhver anstrengelse for at forbedre arbejdsforholdene for personalet på vore anstalter.

I øvrigt behøver jeg vel næppe at sige, at mit parti kan give lovforslaget tilslutning.

Socialministeren (Bundvad): Jeg vil gerne takke samtlige ordførere for tilslutning til lovforslaget. Der er faldet enkelte bemærkninger, som jeg gerne vil give et kort svar på.

Når lovforslaget ikke blev gennemført i sidste samling, skyldtes det, at det på grund af min sygdom blev fremsat så sent, at det faldt uden for den turnus, der var aftalt mellem partierne. Derfor har man ikke lov til at udlægge det, at det ikke kom igennem dengang, som sabotage, det var ganske simpelt udtryk for overholdelse af en aftale; sådan må jeg i hvert fald opfatte det.

Da der imidlertid er udført et stort arbejde i det udvalg, der dengang blev nedsat, skulle vi ikke have nødig at bruge så megen tid denne gang. Det grundlæggende arbejde er udført, besøg er aflagt, og man har kunnet se, at nu er det absolut nødvendigt at gøre noget. Jeg vil dog tro, at vi i et udvalg må se på de spørgsmål, det ærede medlem hr. Dupont rejste. Hvad tænker man sig der